

Sygn. akt V Kz 383/22

(II K 89/22)

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Damian Krakowiak

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Dzika

przy udziale Prokuratora Kamila Bednarka

po rozpoznaniu w sprawie **K. J.** , syna T. i D. z domu K.(...)

oskarżonego o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200 § 3 k.k. i in.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 11 kwietnia 2022 roku

w przedmiocie dalszego stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 10 sierpnia 2021 roku

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylić stosowany wobec oskarżonego K. J. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2022 roku wobec oskarżonego przedłużono stosowanie tymczasowego aresztowania, oznaczając czas jego trwania do dnia 10 sierpnia 2022 roku, godz. 10:15.

Zażalenie na powyższe wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając postanowienie w całości oraz zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia – art. 257 § 1 k.k. i art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na przedłużeniu tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy wystarczającym dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania byłby nieizolacyjny środek zapobiegawczy;
2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu tezy, iż zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie nakłaniać do składania fałszywych zeznań albo w inny sposób utrudniał postępowanie karne, podczas gdy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, w sprawie brak jest pokrzywdzonej, a de facto wszystkie dowody w sprawie stanowią utrwalone rozmowy oskarżonego na portalu internetowym, na których treść oskarżony nie ma możliwości jakkolwiek wpłynąć;

Wobec powyższego, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie środka zapobiegawczego wobec tymczasowego aresztowania wobec K. J., ewentualnie zamianę na środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym – dozór policji.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne, a podniesione zarzuty zasługują na uwzględnienie.

Przed wszystkim podstawy z art. 258 § 2 k.p.k. nie można interpretować w oderwaniu od ogólnych zasad rządzących stosowaniem środków zapobiegawczych, a w szczególności w oderwaniu od celu, którym jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania (art. 249 § 1 k.p.k.).

W sytuacji, gdy zabezpieczono cały materiał dowodowy, a oskarżony przyznał się do winy, trudno uznać, że stosowanie izolacyjnego środka przymusu jest konieczne do zabezpieczenia prawidłowego toku procesu.

Po wtóre, sama prognoza wymierzenia surowej w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k. kary była nie tylko nierealna, ale i hipotetycznie niemożliwa.

Orzekając w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania, sąd jest obowiązany do oceny trafności przyjętej przez oskarżyciela publicznego kwalifikacji prawnej zarzuconego czynu. Ocena ta powinna być dokonywana w kontekście ustawowych przesłanek tymczasowego aresztowania (uchwała SN z 27.1.2011r., I KZP 23/10).

Przedmiotowej refleksji prawnej Sądu rejonowego zabrakło.

Jako wątpliwe jawi się skonfrontowanie oskarżonego z zarzutem opartym na treści art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. Usiłowanie dokonania czynu lubieżnego miałyby polegać na internetowej rozmowie oskarżonego z osobami podającymi się za małoletnią, wysyłaniu jej zdjęć pornograficznych. Trudno uznać to za „bezpośrednie zmierzanie do dokonania”. Zastrzeżenia budzi sama teza, jakoby oskarżony w ogóle urzeczywistniał zamiar przestępny w tym zakresie. Z opinii seksuologa wynika, że nie występują u niego zaburzenia preferencji seksualnych. Popęd płciowy oskarżonego jest ukierunkowany na dojrzałe płciowo kobiety (k. 312). Korespondowanie z (...) miało być wynikiem niedojrzałości psychoseksualnej. Nie sposób wreszcie skutecznie uznać inkryminowanego zachowania za ostatnią fazę w „pochodzie” domniemanego przestępstwa z art. 200 § 1 k.k.

Po wyeliminowaniu z kwalifikacji prawnej przepisu art. 200 § 1 k.k., pozostałe zbiegające się przepisy nie uzasadniają zastosowania art. 258 § 2 k.p.k. z uwagi na znacznie niższy wymiar kary.

Na marginesie dostrzec wypada uchybienie przez prokuratora treści art. 202 § 1 i § 5 k.p.k. Opinię o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego wydali bowiem lekarz seksiater i psycholog. Tymczasem na mocy art. 202 § 1 k.p.k. opinia winna być wydana co najmniej przez 2 lekarzy psychiatrów. Ponadto teza dowodowa sformułowana przez prokuratora (k. 131) również nie uwzględnia treści art. 202 § 5 k.p.k. Niesanowanie tego uchybienia przez Sąd rejonowy może oznaczać jego „przeniknięcie” do fazy jurysdykcyjnej postępowania i skutkować poczynieniem błędnych ustaleń co do poczytalności.

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.